Dorien visualiseerde haar droomhuis en vond het op Mallorca

‘Soms komen dromen gewoon uit!’

Een groot, licht huis in mediterrane sferen. Dat zag Dorien (39) jarenlang voor zich. Terwijl ze achtereenvolgens in een kelderwoninkje en in een klein chaletje op een camping woonde, fantaseerde ze samen met haar drie kinderen vaak over ‘het huis achter hun ogen’. Waar hun droomhuis precies stond en hoe ze er zouden komen, wisten ze niet. Maar één ding stond vast: ooit zouden ze er gaan wonen... En soms komen dromen uit!

“Met open mond staarde ik naar de foto’s. Dit was het. Dit was exact de woning waar ik al zo lang over fantaseerde. Mijn droomhuis. Samen met mijn drie kinderen had ik er al zo veel over gepraat. In mijn hoofd had ik het al helemaal voor me gezien en ingericht. Zelfs de bank en de kussentjes had ik al uitgezocht. En opeens zag ik het online voorbijkomen: een mediterrane *finca (boerderij, red.)* op het heerlijke eiland Mallorca. Het was echt ongelooflijk dat dit gebeurde. Ik had nooit bedacht wáár het huis zou staan. Het enige wat ik sinds een jaar of drie elke dag visualiseerde, was dat ik ooit in een heerlijk, licht huis zou wonen. Met bergen op de achtergrond en een zwembad in de tuin. Ik zag het altijd zo duidelijk voor me, alsof een deel van mij daar allang was. Ergens wist ik dat het huis zich niet in Nederland bevond. Dat kon natuurlijk ook niet met die bergen en dat zwembad. Maar waar dan wel? Ik had geen idee. Net zomin wist ik hoe ik ooit in dat huis zou belanden. Het enige wat ik wel zeker wist, was dat het zou gebeuren. Alles in mij bevestigde dat. En het vertrouwen daarin was zo groot dat ik het ook aan mijn kinderen beloofde. We zouden een huis krijgen waar het altijd zonnig was en waar we ons heel gelukkig zouden voelen. Terwijl mijn ademhaling versnelde, klikte ik door de foto’s die ik via Google gevonden had. Alles wat ik me al die jaren bij het huis had voorgesteld, zag er op de foto’s precies zo uit, inclusief de witte bank en de bijbehorende blauwe kussentjes. Er stond alleen niet bij waar het was. Geen adres of naam van het huis. Het enige wat ik kon vinden, was *finca Mallorca*. Met trillende handen pakte ik mijn telefoon en belde mijn vriend Hugo. ‘Ik heb het huis gevonden. Het huis achter onze ogen...’ stamelde ik.”

Zee, bergen en gras

“Het begon in 2014. In die tijd begon ik me voorzichtig te verdiepen in de wet van aantrekkingskracht en visualisatie. In die periode zat ik niet lekker in mijn vel. Ik werkte al twee jaar voor mezelf als personeelsbemiddelaar en loopbaancoach, maar haalde er geen

Tekst: Renée Brouwer - Foto’s: Maan Photography en Sabrina Repkes

voldoening meer uit. Ik wilde graag meer betekenen voor de mensen met wie ik werkte en hen met mijn steun laten ontdekken waar hun passies echt lagen.
Omdat ik ergens iets had gelezen over visualisatie, besloot ik een moodboard te maken. Gewoon heel simpel, met plaatjes uit tijdschriften die ik plakte op een groot vel papier. Eerlijk gezegd dacht ik er niet al te veel bij na. Ik koos de foto's en kleuren die mij aanspraken en in no-time had ik een moodboard vol ▶

Noelle en Sabrina zijn medewerksters van Casa Rosa

Een moment van ontspanning voor een deelneemster

Deelnemers delen elkaars dromen, terwijl ze een dromenvanger maken

Spaanse privé-chef Jesus verwent de gasten met tapas

plaatjes van zee, bergen en een groot grasveld met daarop een kring van vrouwen. Op poefjes zaten ze te mediteren en in het midden zat ik, op een podium. Alsof ik een soort talkshow aan het presenteren was.
Ik had geen idee wat het betekende, maar met een glimlach bekeek ik het eindresultaat. Ook maakte ik er direct een paar kopietjes van. Ik hing het moodboard op mijn kledingkast, aan de binnenkant van mijn keukenkastje en tegen de muur van het toilet. Mijn toenmalige man vond het maar raar…"

Scheiding

"De jaren gingen voorbij en elke dag keek ik naar mijn moodboard. De foto's waren al snel een onderdeel van ons huis geworden. Ik was er zo aan gewend geraakt, voor mij voelde mijn moodboard hetzelfde als foto's van mijn kinderen. Daar keek ik ook graag naar.
Ondertussen gebeurde er van alles in mijn privéleven. Zo was ik tot het besef gekomen dat mijn man en ik niet meer bij elkaar pasten. Ik wilde me heel graag verder ontwikkelen - al wist ik nog steeds niet precies waarmee en hoe - maar mijn man had die behoefte niet. Hij was tevreden met het werk dat hij deed en het leven dat hij leidde. Hierdoor had ik het gevoel dat we niet meer op één lijn zaten. Ik was niet gelukkig meer met hoe het ging en wilde scheiden.
Echt een fijne periode was dat natuurlijk niet. Onze drie

'Ik zag het in gedachten altijd zo duidelijk voor me, alsof een deel van mij daar allang was'

kinderen - twee meiden en een jongen - waren toen negen, zeven en vijf jaar en ik wilde hun absoluut geen verdriet doen. Toch wist ik dat het wel de juiste beslissing was. Mijn man en ik verdienden allebei een leven waarin we wel gelukkig waren en dat konden we elkaar helaas niet meer geven. Het scheelde dat we de scheiding in goed overleg wisten te regelen. Hij kocht mij uit en in november 2018 vond ik onderdak in een kelderwoning in het centrum van een nabijgelegen dorp. Ook spraken we co-ouderschap af. Hoewel het voor iedereen even wennen was, verliep het al snel zonder problemen. In mijn nieuwe kelderwoning maakte ik voor mij en de kinderen een nieuw thuis en ook mijn moodboard verhuisde mee."

Fantaseren

"Helaas brak mijn oudste dochter Roos begin 2020 haar knie. Hierdoor lag ze met gips veel in bed en ik kwam vaak bij haar liggen. Samen fantaseerden we dan over een fijn en licht huis op een van de bergen van mijn moodboard. Het was er zonnig en in de tuin lag gras, hetzelfde soort gras als waarop de mediterende vrouwen op mijn moodboard zaten. Omdat het Roos en mij liet ontspannen, beschreef ik de woonkamer van het huis. Een mooie open ruimte met pilaren en een uitzicht op de groene tuin en de bergen.

Met gesloten ogen bekeken we het huis verder. Vanuit de woonkamer kon ik de rest steeds beter zien. Hoe het was ingericht bijvoorbeeld. Ik zag een witte stenen bank in de hoek en ook de houten eettafel was goed te zien. Alles in mediterrane sferen. Met z'n tweeën bepaalden we de kleur van de kussentjes op de bank (blauw), waar de hangmat moest hangen (buiten, in het midden van de tuin) en wie welke kamer kreeg (allemaal even groot). Het was ons droomhuis in de zon, waar mensen samenkwamen om hun eigen dromen te ontdekken. En om te genieten en plezier te maken.

Door alle visualisaties kreeg het huis nog meer een plek in ons leven. Ook mijn zoon Tobi ▶

'Deze fantasie maakte het voor ons ook makkelijker om tijdelijk in een kelder te wonen…'

en dochter Saar vonden het leuk om erover mee te praten. Het klinkt misschien gek, maar voor mijn kinderen en mij was het huis er al. En misschien was het juist daarom ook wel oké om tijdelijk in een kelder te wonen…”

Overstroming

“Na een heftige overstroming in juni 2020 verruilden we de kelderwoning voor een oud

chaletje op een camping bij het bos. Op dat moment vond ik de overstroming een dieptepunt in mijn leven, maar achteraf gezien beleefden we op de camping een van onze mooiste tijden. Het was zo fijn om midden in de natuur te wonen. ‘Het huis achter ogen’ verhuisde natuurlijk weer met ons mee.

> ‘Ik durfde het niet aan anderen te vertellen, was veel te bang dat ze me gek zouden vinden’

Omdat ik mezelf niet op korte termijn met drie kids naar het buitenland zag verhuizen - dat kon ook helemaal niet, want de kinderen waren de helft van de week bij hun vader - ging ik op zoek naar een nieuwe woning. Tot ons grote geluk vond ik een leuk huis op vijf minuten afstand van mijn ex. Ideaal voor de kinderen, die daardoor zelf heen en weer konden lopen.
Mijn huidige vriend Hugo en ik gingen toen al een tijdje met elkaar. We kenden elkaar via het werk en na jaren alleen vrienden te zijn geweest, sprong opeens de vonk over. Ook met hem had ik het regelmatig over mijn droomhuis. Als ik erover vertelde, luisterde Hugo altijd graag. Of hij echt geloofde dat ik er ooit zou gaan wonen, weet ik niet. Volgens mij dacht hij meer: als zij ervan

overtuigd is, waarom niet? Maar hij zei dus nooit dat het niet kon."

Juichen

"En op die dag in april vorig jaar belde ik Hugo dus om te vertellen dat ik het huis online had gevonden. Dat was vlak na een intensief traject van de coachingsopleiding die ik deed. In die periode werd ik zelf gecoacht en aan de hand van een godenkaart *(een soort tarotkaart, red.)* kreeg ik de vraag: *Hoe ziet je mooiste leven eruit als er geen belemmeringen zouden zijn?*
Tot dan toe had ik alleen Hugo en mijn gezin over de visualisatie van mijn droomhuis verteld. Ik was veel te bang dat andere mensen mij gek zouden vinden. Nu durfde ik het ook met anderen te delen. De reacties waren zo fijn en inspirerend. Al mijn medecursisten waren superenthousiast over mijn droomhuis en wilden er alles over weten.
En niet lang daarna vond ik dus die foto's op Google... Terwijl ik naar de foto's staarde, voelde ik een warme gloed door mijn lichaam trekken. Het huis bestond echt! Ik wilde huilen en lachen tegelijk. Nadat ik het Hugo had verteld - hij was heel benieuwd - liet ik de foto's aan de kinderen zien, toen ze thuiskwamen van school. Net als ik waren ze lichtelijk in shock. '*Oh my god*, mam, dit is precies wat je ons altijd vertelt!' zeiden ze. Juichend sprongen ze op de bank."

Mallorca

"Toevallig ging ik in mei met Hugo voor een korte vakantie naar Mallorca. Dat hadden we al gepland voordat ik de foto's had gezien. Vrienden van ons waren daar ook en op een avond spraken we met ze af in Palma. Het leuke was dat zij ook weer vrienden hadden meegenomen. Een man en een vrouw die allebei op Mallorca woonden en makelaar waren. Op een gegeven moment kwam mijn droomhuis ter sprake en Hugo spoorde me aan om de foto's te laten zien. Ergens voelde dat wel een beetje raar. Ik bedoel, wat zouden die mensen wel niet van mij denken?
Maar toen gebeurde er iets wat ik nooit had verwacht. Een van de makelaars, de man, kende het huis! Het stond op Mallorca en via via wist hij de eigenaar te achterhalen. Verbijsterd keek ik hem aan. Ik wist echt niet wat me overkwam. Eerst de foto's die ik zomaar online had ▶

'Ik wist meteen dat ik het wilde. Hoe ik het ging betalen, geen idee, maar dit moest zo zijn'

Een van de groepen die in 2021 heeft genoten van een Retreat op Casa Rosa

gevonden en nu dit. Het leek net alsof ik droomde. Voordat ik het in de gaten had, had de makelaar al een afspraak voor ons gemaakt met de eigenaar. Blijkbaar was het huis te huur en mochten we langskomen voor een rondleiding."

Goddelijk

"Het was nog mooier dan ik me had voorgesteld. En het bizarre was: alles wat ik had gefantaseerd, klopte tot in detail. Met een vriendelijke lach gaf Juan, de 74-jarige eigenaar, ons een urenlange rondleiding. Ik vertelde hem over mijn visualisaties en hij begreep me meteen. *'This house is made by God,'* zei hij. De hele vallei waarin het huis stond, bleek van hem te zijn. Het was al eeuwenlang in zijn familie en Juan bezat nog meer van dit soort huizen. Omdat ze heel veel voor hem betekenden, wilde hij de huizen nooit verkopen. Maar verhuren kon wel.
Juan vroeg meteen of ik kinderen had. Dat vond hij heel belangrijk, want hij was zelf ook vader en in het huis moesten kinderen wonen die blij en gelukkig waren. Het was zo'n lieve en aangename man, ik voelde me direct op mijn gemak bij hem. Na afloop gaf Juan mij een hand. Hij zei dat het huis voor mij en de kinderen was en dat hij mij graag wilde leren hoe ik voor het huis moest zorgen.
De huur was zesduizend euro per maand. Een flink bedrag, maar het huis was ook extreem mooi en groot, met wel veertien prachtige slaapkamers. Ik wist meteen dat ik het wilde. Hoe ik het ging betalen, geen idee, maar dit moest gewoon zo zijn."

Retraites

"Inmiddels woon ik er nu op en af een jaar. Ook Hugo gaat vaak met me mee. Omdat de kinderen om de week bij mij wonen, vlieg ik steeds heen en weer tussen Nederland en Mallorca. Zodra het kan, neem ik de kinderen mee, zoals in de schoolvakanties. In de villa organiseer ik veel retraites en coachingsweekenden, waar mensen lekker tot rust kunnen komen en ook zelf hun dromen kunnen visualiseren. Dit loopt zo lekker dat ik tot nu toe altijd mijn kosten heb kunnen dekken. Echt heel fijn!

Sinds ik de trotse huurder van mijn droomhuis ben, lijkt alles in mijn leven op z'n plek te vallen. Ik ben supergelukkig met mijn kinderen en mijn relatie en ben heel blij met het werk dat ik nu doe. Dit is waar ik zo lang over heb gedroomd. Als ik in mijn huis op Mallorca ben, word ik af en toe nog steeds overvallen door mijn emoties. Dan kan ik bijna niet geloven dat ik er echt woon en dat mijn visualisaties zijn uitgekomen. Ik leef eindelijk mijn droom!" ■

> 'Ik kan het bijna niet geloven, maar alles valt nu op zijn plek. Ik leef eindelijk mijn droom!'

Casa Rosa

**Benieuwd naar Dorien, haar prachtige droomhuis en de retraites die ze organiseert?
Ga dan naar www.casarosaretreat.com en waan je in heerlijke, Spaanse sferen!**